

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ Η΄ ΒΙΒΛΙΟ

LAUS

"Ιτσα ! έξαισιο χάρισμα τῆς πλάσης, ὦ αἰθερία
Ψυχή, τῆς ὁμορφιάς χαρά, δόξα τῆς ἁρμονίας !
Γυναίκα σπου μιὰ ἀτμόσφαιρα σὲ περιβάλλει αἰθρία
Εἰρήνης,..." Ὡ μὲ τὰ φτερά τῆς φήμης τῆς αἰωνίας,

Πέτα λαλώντας, ἔμνε μου, σ' ἀνατολή καὶ δύση,
"Οποῖος τὸ τέλει ἀναζητᾷ τὴν "Ιτσα ὡς ἀτενέσει !

"Ιτσα, ὡς οἱ μάγοι ἦρθα μ' ἀντίς γιὰ σμίρνα καὶ λ-
(βάνι,

Τὴν πολυστέναχτην, ἰδοὺ, ψυχὴ μου σ' ἀφιερώνω,
"Ὡ, κάτω ἀπ' τῷ ματιῶνε σου τοὺς οὐρανοὺς ὡς κάνει
"Ἡ χάρη σου ἔξω ἀπ' ἀριθμὸ νὰ ἀισθάνομαι καὶ χρῶ-
(νο,

Κ' ἤχους γιὰ νᾶβρω ἀπ' τοὺς φριχτοὺς ἐλεύθερους
(χειμῶνες,

"Ιτσα, νὰ γλυκελαδοῦν στοὺς αἰῶνας οἱ αἰῶνες.

I. X.

"Ὡ κόκκινο τριαντάφυλλον, οὐράνια ὄπτασις !
"Ἡ μαύρη ἀχ πῶς σ' ἐπλήγωσε μοῖρα φαρμακερὰ !
Μὰ ἐσύ, ὦ ὑπέροχη ψυχὴ, τοῦ ὄραίου ὦ έξαισία
Μορφή, τὴ μοῖρα τὴ σκληρὴ νικώντας, τρυφερά,
Μές στὴν λαμπρὴν ἀτμόσφαιρα, στὴν ὁμορφίαν τοῦ ἀ-
(πέριου,

Ξανοίγεις καὶ ἀκτινοβολεῖς μὲ ὑπέροχη χαρὰ.
Κι ὦ γλυκασμοί, ὦ σκιρτήματοι, ὦ χαμογέλια ὄνειρου,
Ψυχὴ, ποὺ ἡ θεία εὐγένεια σὲ φωτοπλημμυρᾷ.

Κι ὁ ἔρωτάς, νὰ ὁ ἔρωτάς, πλανιέται ὀλόγυρά σου,
Μὲ τὰ γλυκολαλήματα, λουλούδι ἔσπρινό,
Ποὺ ἡ μοῖρα καὶ ἂν νὰ σοῦ μαράνει λέει τὴν ὁμορφίαν
(σου,

"Ἐσὺ πῶ ὄραϊα φεγγοβολεῖς καὶ ἀπ' τὸν αὐγερινό !

ΙΤΣΑ

"Ιτσα, στὴ μαύρη φλόγα, ποὺ καίει τὴν ὑπαρξὴ μου,
"Ὡ οὐράνια ἐσὺ δροσοῦλα καὶ ὦ ἀνοιξὴς ἀγκαλιά !
Στὸ ὄραϊό τ' ἀνάβλεμμά σου σκιρτώντας ἡ ψυχὴ μου
"Ἀνθισε κ' ἐστολίσθη νυφοῦλα ἀμυγδαλιά.

Κ' ἔτσι ὡς ἀνθεῖ ἡ ψυχὴ μου νυφοῦλα ἀμυγδαλίτσα,
Λιθάνι τ' ἄρωμά της γιὰ σὲνα ἀγάπης πνέει.
"Ὡ, νίκα τοὺς χειμῶνες ποὺ μὲ κυκλώνουν, "Ιτσα,
Μὲ τὸ χαμόγελό σου ποὺ ἐπάνωθ' μου πλέει.

Ω ΙΤΣΑ

"Ὡ "Ιτσα, "Ιτσα, ἀγάπη μου, κλαίοντας, ἀχ, μαζί
(μου

Κλαίνε τὰ δέντρα, τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια, τ' ἀγέρι,
Γλυκύτατη, ὀρεινότητη παιδοῦλα, στὴ ζωὴ μου
Πάντα σὰν ἄστρι ἐστᾶθιμες, μακριὰ μου, σὰν ἀστέρι.

"Ἐσὺ 'σαι ἡ "Ἄννα κ' ἡ "Ἀνθὴ καὶ ὅλα ὅσα τριγυρνᾷ,
Κορίτσι, γιατί τώρα δὲ ἔχω μάθει τὸνομά σου,
Τώρα ποὺ μὲ τὸ θάνατο παλαιότητας ποδιᾷ
Γιὰ νὰ ξαναῶρω τὴ ζωὴ καὶ ἀχ ! τὴ γλυκειὰ ματιὰ
(σου,

!!!!!!

"Ὁραμα ὑπέρλαμπρον, ὦ ἐσύ, ποὺ ἐνάρετα διαβαίνει
"Ἀνάμεισ' ἀπὸ τὴ ζωὴ, Δόξα τῆς ὁμορφιάς,
Καὶ στὰ ἐρείπια μιᾶς ψυχῆς ὄραϊα συντριμμένης
Κάνεις λουλούδια γιὰ νάνθοῦν γλυκύτατης χαρᾶς,

Μὲ θάμβος ἀτενίζοντάς σε, ὦ κόρη, καὶ ἀπορία,
Λέω πῶς φωτοστέφανος πρέπει γιὰ σὲ λαμπρός !
"Ἐλὸ μὲ τὰ τραγοῦδια σου τὴν πῶ ἁθεῖα λατρεία,
Ψυχὴ μου, δεῖξε στὴν ὄραϊα ποὺ λάμπει "Ἐνας Θεός.

ΑΝΘΟΥΛΑ

"Ἀνθούλα, οἱ μέρες μου ἀχαρες περνοῦν καὶ σκοτεινές
"Ἀχ ! καὶ τὶς νύχτες ἀγρυπνα τὰ μάτια μου φυλάνε.
Κ' εἴμην μιὰ θάρκα ξύλινη ποὺ οἱ μαῦρες τριμυμῆς
Τῶν ἀισθημάτων οἱ ἄπρονες ἐδῶ καὶ κεῖ τὴν πάνε.

Πρὶν ἡ βαρκοῦλα, ἀγάπη μου, βουλιάζει ἡ θλιβερὴ,
Νὰ τὴν σώσει μιὰ ματιὰ σου φτάνει μιὰ καὶ μόνο,
Πιὰ δὲν ταιριάζει, "Ἀνθούλα μου, νὰ δεῖχθεσαι σκληρὴ,
Σὲ μέντ ποὺ, ἀγαπώντας, ἀχ ! ὡς τὸ Θεὸ σὲ ὑψώνω.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

Διὸ θεῖες ψυχές, ἀγάπη μου, ρόδα γλυκὰ τ' Ἀπρίλη,
Πλάτ' σὲ ραχοῦλα κάθουνται καὶ κλέπινε τὸ δεῖλι.
Βλέπουν τὸν ἥλιο τὰ στερνὰ φιλήματα νὰ στέλλει,
Καὶ στὰ ὄραϊα τὰ μάτια τους δάκρι καημοῦ ἀνατελ-
(λει.

—Φεῖγει ἡ ζωὴ μας, λέει ὁ νέος, κ' ἡ κόρη ἀναστε-
(νάζει,

—Τὸ ἐρωταστέρι, ἀγάπη μου, γιὰ ἰδὲς πῶς μᾶς κοι-
(τάζει.

—Τᾶδα...μὰ, πὲς μου, ποιὸς θεὸς ἐκεῖ ψηλὰ τὸ θγά-
(νει ;

—Τὴ νύχτα κοίτα πῶρχεται καὶ ἄνω πῶς σιγοφτάνει.

Οἱ θεῖες ψυχούλες πῶ σιγὰ τώρα μιλοῦν, καὶ μόνη
"Ἀλούει ἡ νύχτα πᾶφτασε κ' ἐπάνω τους ἀπλόνει.

ΣΚΙΑ

Σκιὰ, μπροστὰ στοῦ θανάτου πλανιέμαι τὰ παλάτια.
"Ἀχ ! θὰ μὲ πνίξη ἡ ἄβυσσο σὲ λίγο ἡ σκοτεινὴ,

"Ὡ Ζωὴ, στερνὰ πῶς δεῖχθεσαι στὰ ἐκστατικά μου
(μάτια

"Ὀλόλομψη καὶ ὀλόχαρη, "Ἐδὲμ ἀληθινή.

"Ἤχοι, ρυθμοί, τόνοι ἀπαλοί, ἁρμονικὸ μεθύσι...

Μὰ, ὦ θάνατε ἀναπάντεχε καὶ ὦ τριλοβθε καημέ,
Δὲν ἔχω ἀνάμει τῆς ζωῆς τὶς θαθεῖες ἐννοες ζήσε,
Καὶ μὲ τὸ μεθύρο μὲ κυκλώνεις σάθανό σου, ὄραϊ !

Ω ΕΡΗΜΙΑ ΜΟΥ...

'Ω ερημία μου, ἴδ' μοναξιά, ὡ δίκως προποδία
Ζωή θλιμμένη, συντριμμένοι λογισμοὶ πίκροι.
Πῶς με χτυπάει μιὰ ζοφερὴ κατάκαρδα ἀγωνία!

'Ω καναγίον νοητῆς ἐμπρός μου ὠραῖοι νεκροί,
Γλυκειῆς ἀγάπες, μυστικά μου ὄνειρατα σθημένα,
Μιά θαλασσοδαρτὴ κ' ἐγὼ θάρκα, χωρὶς κουτιά,
'Ὡ νὰ ἡ φλόγιά ἡ θάλασσα σὲ λίγο μανιασμένα
Σ' ἓναν πλατὺ, σ' ἓναν βαθὺ τάφο μᾶς φέρνει πιά.

ΖΩΗ

'Ὡ ζωὴ, ὠγλέντι, ὀλόφωτος, ὀλόχαρες, γλυκειῆς
Μου μέρες, ροδαγοῦλες μου, θαυμάσια δειλινά,
Νύχτες φεγγαροστόλιστες, ἀκαστρες, μυστικῆς,
Θάλασσες, βράχοι, ἀκρογιαλιῆς, κάμπιοι, πλαγιῆς,
(θουνά,

Βροχοῦλες, τόξα οὐράνια, τῆς θείας καλοκαιριᾶς
Προάγγελοι, ἀνάβρες, κρούσταφλο βουνίσιο κρύο νερό'
Στενάζοντας δὲν τραγουδῶ γιὰ Δόξα, μὰ πού σᾶς
Στεροῦμαι ἀγάπες μου βαθεῖα βαθεῖα πρὶν σᾶς χαρῶ.

ΖΩΗ

Πλάση γλυκειά, γλυκύτατε ρυθμῆ, ἀρθημῆ, ἀρμονία,
'Ανάρχε Λόγε, νιὲ Θεοῦ, πῶς νὰ σὲ πῶ, Ζωή;
Χρυσόγειρου ἢ κἀθε σου ξεχωριστὴ ὀπτασία
Μ' ἄπονος εἶναι καὶ σκληρὸς ὁ νόμος: «πάντα ρεῖ»,
'Ὡ νᾶταν μὲ τ' ἀθάνατά σου τ' ἀγαθὰ στοιχεῖα,
'Ἐνοὶ τὸ ἐγὼ τὸ ἀνθρώπινον ἢ τέλος, ὦ Ζωή,
'Ὡσὰν λουλούδι ἀνθίζοντας νὰ πλέει σ' εὐδαιμονία,
Δίκως τοῦ Θάνατου αἰσθησὴ καὶ νὰ φυλλορροεῖ.

Ἰωσήφ Ραφτόπουλος

ΠΡΩΪΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Α΄.

Ζύγωνε νὰ τελιώσει ὁ Ἀπρίλης καὶ ἡ μέρα ἀπὸ
τὸ πρωτὶ ἄρχισε ζεστὴ καὶ ὠραία.

Ὁ Στέφανος βγήκε κατὰ τίς ἐννιά τὸ πρωτὶ ἀπὸ
τὸ σπίτι, κι ὅταν ἔφτασε στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Κηφισο-
σιᾶς κ' εἶδε τὸ πλῆθος τῶν λουλουδιῶν πού πουλοῦ-
σαν, σκέφτηκε κι ἀποφάσισε νὰ παεὶ στὸ νεκροτα-
φεῖο. Ἀγόρασε μερικά τριαντάφυλλα καὶ περπατών-
τας ἀργά, συλλογίζετο διάφορες ὑποθέσεις του.
Μόνον τὸν ἀδερφό του, γιὰ κεῖνον ἄλλως τε πού πή-
γαινε, δὲν ἔβαλε καὶ πολὺ στὸ νοῦ του. Ἐνα δυὸ
φορᾶς ἴσως, καὶ ἀόριστα.

Σὰν ἔφτασε ὅμως στὸ μνήμα, λυπήθηκε κατὰ-
καρδα.

Ἐβαλε συγκινημένος σ' ἓνα πῆλινο βάζο, πού βρι-
σκόταν ἐκεῖ, τὰ λουλούδια, καὶ παρατήρησε ὕστερα
μὲ πόση ἐπιμέλεια φρόντιζε ἡ μητέρα του τὸν τάφο
τοῦ παιδιοῦ τῆς, πού τῷ ἔχασε δεκάξη χρονῶ παλλη-
κάρι.

Στάθηκε λυπημένος καὶ μὲ εὐλάβεια.

—«Δεκάξη καὶ τέσσερα;— Ἐκοσι.— Ἐκοσι χρο-
νῶν ἀκριβῆς θὰ εἶταγε τῶρα».

Κ' αἰσθάνθηκε στὴν ἰδέα τοῦ μεγαλωμένου ἀσερ-
φοῦ του μιὰ τρυφερότητα ἀπέραντη φιλίας καὶ προ-
στασίας.

Ἐῖχανε διαφορὰ ἡλικίας κάπου ἑπτὰ χρόνια μὲ τὸ
μακαρίτη. Συλλογίστηκε, καὶ ντράπηκε πολὺ πού δὲν
πήγαινε ποτὲ σχεδὸν στὸν τάφο του. Τελευταία διά-
βασε τὰ γράμματα τοῦ στενοῦ μὲ τῆσινά του, κι ἀ-
πὸ κάτω εἶταν χαραγμένο «ἐτῶν 16».

Αὐτὸ τὸ «ἐτῶν 16» τὸ θεωροῦσε φοβερὴ ἀδικία
ἀπὸ τὴ φύση. Προσπάθησε κι ἄλλαξε σκέψεις, ἀφοῦ
δὲ διορθωνόταν τίποτα. Ἄλλ' ἀπότομα τοῖρθε στὸ
νοῦ τὸ εὐγενικὸ τ' ἀδερφοῦ του πρόσωπο, μὲ τὸ λε-
πτὸ πονηρὸ χαμόγελο καὶ τὰ ὠραῖα γαλανὰ σκουῖρα
μάτια, πού τοὺς ἔδιναν λάμψη κ' ἔκφραση τὰ μεγά-
λα, πρὸς τ' ἀπάνω στριμμένα, τοῖνουρα.

Ἀναστένανε βαθιά, κ' ἔφυγε, ρήχνοντας μιὰ τε-
λευταῖα ματιὰ στὰ κόκκινα τριαντάφυλλα πού τοῦ
εἶχε βάλει.

Βγήκε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ νεκροταφείου καὶ
θρήθηκε στὰ «κοινά». Δὲν εἶχε προχωρήσει πολὺ, ὅ-
ταν τονὲ χαιρέτισε ἓνας ἐργάτης πού θρισκότανε σ'
ἓναν τάφο καὶ τὸν ἔσκαβε καὶ τὸν ἰσοπέδωνε.

Ἐπειτα θὰ φύτευε κἀτὸ ἄλλως τε ἔδειχνε τὸ καρ-
ποτάκι μὲ τὴ μιὰ ρόδα καὶ τὰ δυὸ πόδια πού περι-
μενε δίπλα του, φορτωμένο μὲ διάφορες γαρυφαλιῆς,
γεράνια, καὶ τριανταφυλλιῆς.

Ὁ Στέφανος τοῦ ἀνταπόδωσε τὸ χαιρετισμὸ, κι ὁ
ἄνθρωπος πού ἔσκαβε τοῦ ζήτησε πληροφορίες γιὰ
τὸν πατέρα του καὶ γιὰ τὸ περιβόλι πού εἶχαν στὰ
Πατήσια.

Καὶ τοῦ πρόστεσε ἀκόμα.

—Ἦθελα νᾶρθω ἀπὸ καιρὸ νὰ ἰδῶ τὸν πατέρα
σου, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω πού ἔπαθα ἀπὸ πλευρίτη
κ' ἔμεινα κάπου ἕξι μῆνες στὸ κρεβάτι... Ἄστα!
εἶπε, κι ἄρχισε πάλι τὸ σκάψιμο μὲ τὰ μεγάλα, μα-
κριὰ κι ἀδύνατα χέρια του.

Σὲ λίγο ἔπαψε νὰ σκάβει κ' ἔμεινε ὀρθὸς, σὲ στά-
ση κοψομοσεισμένου, μὲ τὸ τσαπὶ στὸ χέρι, νὰ πά-
ρει λίγη ἀνάσα.

Ἔβλεπε πενήντα χρονῶν ἄνθρωπος, ἀδύνατος, μα-
κρομούρης, φραγκρὸς, μὲ πολὺ μακριὰ πόδια, καὶ κον-
τὸ κορμὶ, καμπουριασμένο.

—Ὁ καλὸς καλὸ δὲν ἔχει, εἶπε σὰ ν' ἀπάντησε
σὲ δικό του συλλογισμὸ, κι ἀρχίνησε πάλι τὴ δουλιὰ.
Τί τὸ ὄφελος; δουλεύω, δουλεύω, μὰ νᾶρωσθήσω μιὰ
μέρα, τὴν ἄλλη δὲν ἔχω νὰ φάω... Πρέπει νὰ δου-
λεύω... Ἐδῶ! (εἶπε σὰ νὰ τὸν ἔπαιρνε κανένας ἀ-
πὸ τ' ἀφτὶ καὶ τὸν ἔβαζε στὴ θέση του). Καλὰ πού-
χω καὶ κεῖνο τὸ καλύδι καὶ κάθουμαι, γιὰτὶ ἀλλιῶς
εἶτανε νὰ μὲ κλαῖς. Βλαστήματα τα...
—Φαίνεσαι ἀδύνατος... τοῦ εἶπε ὁ Στέφανος.

—Βάλε πού μοῦχουνε βγάλε καὶ τρία παῖδια!

—Περιεργο! τόσο ἄρρωστος εἶσαι;—

—Πού μὲ βλέπεις ζωντανὸ νὰ σοῦ φαίνεται περι-
εργο.

Κ' ἔπειτ' ἀπὸ λίγο.

—Γιὰ νὰ κάτσω νὰ σοῦ ἰστορήσω τί ἔπαθα. θὰ
περάσει τὸ μεσημέρι.

Κι ἄρχισε πάλι τὴ δουλιὰ, τὸ σκάψιμο. Ἄλλὰ ὁ
Στέφανος ἔμεινε ἀκίνητος, προσεχτικὸς, ὡς πού ἔ-